

»Moj Bog, Ivo, saj vendar veš, v kateri klopi sedim, tam jo najdeš gotovo! In četudi ne veš za klop, pa vprašaj gospoda učitelja!«

»Kaj še! Gospod učitelj bi me še napodil, češ: kaj delaš tu, ko ni pouka! Morda pa knjige ni več tam, ker jo je že kdo drugi odnesel!«

»Ti torej nočeš iti?«

»Ne, nočem!«

Te glasne in razburljive besede so privabile očeta v sobo.

»Kaj se tu prepirata?« vpraša oče.

»I, no! Ančka hoče, da bi šel v šolo po njeno »Čitanko«, ki jo je tam pozabila. Lejte si no, saj nisem njen hlapec!«

»Ni treba, da je moj hlapec! Jaz sem hotela le za jutrišnji mamičin god doplesti nogavice, da bi jih poklonila mamici v dar. In ker se mi z delom mudí, sem prosila Iva, da mi stori malo uslugo!«

Oče ničesar ne reče, nego le tiho gre iz sobe, vrne pa se kmalu s — šibo v roki! Resno izpregovori: »Zdaj, Ivo, pa le takoj v šolo po knjigo, sicer bo ta-le pela!« To rekši, preteč švigne s šibo po zraku. »Ali ne vidiš rad, če je tudi Ančka uslužna proti tebi? Ali nisi bil vesel, ko ti je včeraj pomagala pri domači računski nalogi? In ali si pozabil, kako ti je zadnjič odstopila dobršni del svoje malice?!« —

Ivo se je sramoval svoje neuslužnosti. Takoj je stekel v šolo ter donesel »Čitanko«.

Miklavž, Grdavž in Dušan.

*Iz raja Miklavž,
iz pekla Grdavž
odšla sta na svet.
In s svetim Miklavžem
so božji krilatci,
z rogatim Grdavžem
pa črni so škratci.*

*In sveti Miklavž,
glej, plašč ima rdeč,
rogati Grdavž —
huj — jezik goreč.*

*Pa sveti Miklavž
prenaša košaro
napolnjeno z mično
in pisano šaro.*

*A črni Grdavž —
no, ta nima nič
kot šibice tanke,
verigo in bič.*

*In kamor prihaja
sveti Miklavž,
deca molitev šepeče;
če pride pa mimo
z verigo Grdavž,
v strahu in grozi trepeče.*

*Le Dušan sosedov,
ta peden-možic,
se nič ne boji:
Grdavžu se roga,
Miklavžu reži...*

Utva.